ще води солоні змели черепи росомах,

і глина червона просилася в труби і карцери.

ще змахом крила чи зусиллям розкритого панцира

вигойдував берег печеру, котра в головах.

ще невідь на кого блаженство і вигони літ.

причина зображення тихо змиває полотна.

обабіч безодні дорога знайтися не година,

лиш богоугодна зоря ніби куля в софіт.

останками крику відкладені білі пласти.

пливуть росомахи – на світло ці неводи білі.

відригує пам'ять з породи серця задубілі,

і з неба готова чергова рослина зійти